

Ember és léggömb

A barátom nem volt rest levenni a gázpedálról a lábát, rálépni a fékre, letekerni az ablakot maga mellett és kihajolva a kormánykerék mellől ráripakodni a nőre:

- Hé, nénike! Hol jár az esze? Nézzen körül, mielőtt lelép a járdáról, öreganyám!

Nemcsak a hangjában volt sértés, hanem a megfogalmazásban is. A nő ugyan is egyáltalában nem volt nénike, nem volt "öreganyám" - középkorú nő volt, éppen abban a korban, amelyben a legfájdalmasabb egy nő éveire célozni. De a barátom szándékosan a legsebezhetőbb ponton akart gorombáskodni vele, mint vigyázatlan járókelővel.

Továbbrobogtunk, kettésben hagyva az ijedt nőt a sértéssel, és arról beszélgettünk a kocsiban, mennyire nincsenek tekintettel a gyalogosok az autósra.

- El se tudod képzelni, milyen vigyázatlanok, é mondta a barátom. - Esztelenül össze-visszeugrálunk a kocsi előtt. Az ember nem győzi kerülgetni őket. Ez a nő is, láthattad, ha rá nem ordítok, csak lépett volna le a járdáról, bele a vakvilágba. Se lát, se hall, csak megy a buta orra után. Persze, aztán azzal védekeznek, hogy siettek. Azt el se tudják tétélezni, hogy az autósoknak is lehet sietős. Ahogy nekünk most például sietős.

Lelkesen helyeseltem a barátomnak és együtt szidtam vele a gyalogosokat. Az ember, ha autóban ül, hajlandó megfélemedezni arról, hogy máskor bizony ő is gyalog jár. Tudom, hogy ez árusítás, az autózni tudók árusítása, de ugyan ki nem követett el ilyen apró, mondhatni: természetes árusítást már életében? Buzgón szapultuk együtt a járókelőket s a végén már ott tartottunk, hogy megtagadtuk a gyalogostól nemcsak a járdához való jogát, hanem megállapítottuk, hogy a gyalogos tulajdonképpen nem érdemli meg a saját lábát se.

Idáig jutottunk a járókelők csepülésében, mikor a barátom hirtelen lassítani kezdett:

- Nézd! é mondta. - Milyen aranyos!

Csakugyan nagyon kedves látvány volt, amire felhívta a figyelmemet. Egy

kisfiu kezéből elszabadult a léggömb, amelyet eddig madzagon húzott maga után. A feszesre felfujt, nagy, sárga gömb most ott táncolt a könnyű szélben és egy autóbustól felkavart légörvényben az utca közepén, az előttünk futó autó orra előtt. Az a vezető is lassított s nagy ívben kikerülte a rakoncátlan léggömböt. A következő pillanatban már ránk került a sor: tíz méterrel a mi kocsink előtt ~~ugrált~~ viháncolt szeaszélyesen, vidáman, sárgán és gondtalanul. Egy léggömb - életveszélyben.

A barátom nagyot csavart a kormánykeréken, hogy el ne tapossa, de a léggömb egy kósza fuvalomtól megintcsak elénk került.

- Te, ez ~~ugrat minket~~. *csúszik velünk.*

Ujabb csavarás a kormányon - és egy nagy és merész ívvel sikerült megmenteni az elszabadult léggömb életét. Már mögöttünk lengett, s már a következő kocsik kerülgette az utcának ezt a léha, saját életével könnyelműen játszó, gömbölyű bohócát.

Sietős utunkban jónéhány percet vesztegettünk ^vazzal, hogy a járdaszélhez állva figyeltük, hány kocsinak tör még borsot ~~xxx~~ az orra alá. Még vagy öt kerülgette óvatosan. És minden kormánykerék mellől vidám kezek integettek ki a kisfiu felé, aki eleinte riadtan, majd egyre szélesebb kedvvel leste a járdáról, mit csinál a léggömbje és mit művelnek vele az autók. Beletelt öt percbe, míg a gömböt a szél megint visszafujta hozzá s a madzagját a kezébe tudta kaparintani.

- Hálaistennek! - lélegzett fel a barátom, mikor továbbindultunk. - Már azt hittem, eltapossák. De meguszta! - S kedvesen a kisfiu felé intett bucsuzóul: - Szervusz, öcskös! Örülj a labdádnak!

Csak most, hogy erre az utcai jelenetre visszagondolok, szégyenlem el magam egy kicsit. Mi lett volna, ha annak a nőnek, aki majdnem lelépett a kocsik előtt a járdáról, ugyanilyen kedves és vidám mosolyt küldünk ^{t/ some} (a gorombaság helyett)?

Igaz, hogy ő nem léggömb volt. Csak egy gárókelő.